

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΟΣ Α'.

Συνδρομή έτησια: Έν Ελλάδι φρ. 2. Έν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 3. — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ τοῦ α' φύλλου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσια καὶ πρωτοπρωτεύει.

ΑΡΙΘ. 7.

ΑΘΗΝΗΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1879.

Τὸ μικρὸν κορμίστιον καὶ ἡ κοβέκλα τῆς.

Η ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΚΟΡΑΣΙΟΥ.

Ω! τί μεγάλη μου χαρά.
Νά εξυπνήσω μία φορά
Τὴν κοῦκλα ναῦρω ζωντανή!
Τὸ κεφαλάκι νά κουνῆ
Νά κλαίῃ, νά φωνάζῃ,
«Μαμμά, μαμμά,» νά κράξῃ!

Νά πεταχθῶ πρὸς τὴν φωνή
Καὶ νά φιλήσω τὸ νινί
Καὶ νά μὴ πῶ καὶ νά τοῦ πῶ,
Πῶς μ' ἀγαπᾷ πῶς μ' ἀγαπῶ,
Ν' ἀκούσω «Καλὴ ἡμέρα,
Φιλτάτη μου μητέρα!»

Νά τὸ πατίσω ἐροερό
Ἀπὸ τῆ βράσι μας νερό
Καὶ νά τοῦ δώσω φαγητό,
Κουλούρια καὶ ζαχαρωτά,
Νά φάγῃ τὸ καυμένο
Ποῦ εἶνε πεινασμένο.

Ν' ἀρχίσῃ νά περπατῆ
Χωρὶς κανεὶς νά τὸ κρατῆ.
Μὲ τὰ γεράκια του αὐτὰ
Μίαν ἄλλη κοῦκλα νά βαστάῃ,
Νά τὴν καλονουκίξῃ
Καὶ νά τὴν ναυαρχίξῃ.

Ω! τί μεγάλη μου χαρά.
Νά εξυπνήσω μία φορά
Τὴν κοῦκλα ναῦρω ζωντανή,
Ν' ἀκούσω τὴν γλυκιά φωνή
Ν' ἀκούσω «Καλὴ ἡμέρα,
Φιλτάτη μου μητέρα!»

Α. Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

Ο ΜΕΓΑΛΟΚΑΡΟΣ ΑΝΑΡΕΑΣ.

— Τί ἔχεις ἀπόψε, Ἀνδρέα; Τί σκέπτεσαι; μίπως ἔκαμες κακὸν τι;

— Ὅχι, πάτερ, ἀλλ' εἶμαι μελαγχολικός ἐνεκα αὐτοῦ τοῦ Στεφάνου Βασοπούλου... Ἔναι πολὺ δυσάρεστον νά φάινεται τις ὅτι μᾶς μοσεῖ.

— Καὶ τί τοῦ ἔκαμες;

— Τίποτε· ἀλλ' ἐπειδὴ, πρὶν εἰσελθῶ εἰς αὐτὸ τὸ σχολεῖον, ἐκεῖνος ἦτο πάντοτε ὁ πρῶτος τῆς τάξεώς μας, τώρα δὲ εἶμαι ἐγώ. Δὲν εἶμπορῶ ὅμως νά μὴ μανθάνω τὰ μα-

θήματά μου ἐπίτηδες, διὰ νά λαμβάνω κακὸν βαθμὸν!

— Βεβαίως δὲν δύνασαι· διὰ τοῦτο νομίζω ὅτι πρέπει νά μὴ λυπηθῶς δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ νά προσπαθήσῃ; νά ἦσθε ἀγαπημένοι μὲ τὸν Στέφανον καὶ νά φαίῃσαι καλὸς πρὸς αὐτόν. Ἐπιτέλους ἐφύλαξαν αἱ παύσεις καὶ ὁ Στέφανος θὰ τὰ λησμονήσῃ ὅλα πρὶν ἀρχίσουν πάλιν τὰ μαθήματα.

— Φοβοῦμαι μήπως δὲν θὰ τὰ λησμονήσῃ· διότι εἶνε φοβερός ὅταν καμμίαν στροβιλή ιδέα τοῦ ἔρχεται εἰς τὴν κεφαλήν. Καὶ ἔπειτα ὁ πατήρ τοῦ Στεφάνου ἠγόρασεν οἰκίαν ἐδῶ πλησίον εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἴθῃ νά κατοικήσῃ ἀπὸ τῆς προσεχούς ἐβδομάδος, ὥστε θὰ συναντώμεθα μὲ αὐτόν πολὺ συχνά. Ὁ! πάτερ μου, εἶνε φρικτὸν νά ἔγῃ τις ἀχχορός! Σήμερον, ἐνῶ ἐρπύζομεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἐκεῖνος μοὶ εἶπε δεικνύων μοὶ τὸν γρόνον του:

— Ἐσὺ μοῦ ἐπῆρες τὴν θέσιν μου, ἀλλ' ἐγὼ θὰ εὔρω τὸ μέσον νά σε ἐκδικηθῶ, περὶ μενε μόνον καὶ ἐνοια σου!

— Καὶ λοιπὸν, Ἀνδρέα, φοβεῖσαι ἀπ' αὐτόν; εἶπεν ὁ κ. Μικυρίδης γελῶν.

— Ὅχι, πάτερ μου, ἀλλὰ μοῦ προξενεῖ δυσάρεστον ἐντύπωσιν νά μὲ ἐχθρεύηται τις τοιοῦτοτρόπως.

— Τότε, καλὸν μου τέκνον, παρακάλεσόν τὸν Θεὸν εἰς τὴν προσευχὴν σου νά μαλακώσῃ τὴν καρδίαν τοῦ συμμαθητοῦ σου, καὶ νά σε φωτίσῃ πῶς πρέπει νά φέρῃσαι πρὸς αὐτόν. Πρόσεχε καλῶς μήπως εἰσελθῇ εἰς τὴν καρδίαν σου αἰσθηματικίας, διότι πρέπει νά ἦσαι πάντοτε ἕτοιμος νά συγχωρήσῃς ὅ, τι καὶ ἂν συμβῇ.

Ὁ Ἀνδρέας ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης συγγρόνως μὲ τὸν πατέρα του καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐργοστάσιον του, καθὼς ἐκεῖνος ἀνόμεζεν ἐν μικρὸν δωμάτιον τὸ ὁποῖον οἱ γονεῖς του τῷ εἶχον παραχωρήσει διὰ νά τοποθετήσῃ μίαν τράπεζαν καὶ νά κατασκευάσῃ διάφορα ζυλοργήματα. Ἦτο δὲ ὁ Ἀνδρέας πολὺ ἐπιτήδειος εἰς τὴν χρῆσιν τῶν εργαλείων καὶ οὐδὲν τὸν δυσκοινοῦσε τόσο, ὅσον ὅταν διήρχετο ὀλίγες ὥρας ἐντὸς τοῦ ἐργοστασίου τοῦ εργαζόμενος. Αὐτὴν τὴν ἡμέραν μάλιστα εἶ-

χε νά κάμῃ σπουδαίαν ἐργασίαν. Ὁ πατήρ του τῷ εἶχε δωρήσει ἐν ὠρεῖον παραβάκι· ἀλλὰ μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦτο ἀπών, ἦλθεν ὁ μικρὸς του ἐξαδέλφος, ἔσπασε τὰ σχοινία, ἐξέσχισε τὰ πανία καὶ τὰ πάντα κατέστρεψεν. ἤθελε λοιπὸν ὁ Ἀνδρέας νά διορθώσῃ τὸ παραβάκι του ὅπως ἦτο πρότερον, καὶ τοῦτό ἴσα ἴσα ἐπροτίθετο νά κάμῃ αὐτὴν τὴν μετα-μεσημβρίαν. Ἡ ἐργασία ἦτο πολὺ περισσότερα παρ' ὅσον ἐκεῖνος εἶχε φαντασθῆ, ὥστε ἐχρειάσθησαν πολλαὶ ἡμέραι διὰ νά τὴν φέρῃ εἰς πέρας. Ἐπὶ τέλους τὰ πάντα ἐτελειώσαν, καὶ ὁ Ἀνδρέας, ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, ἔθεσε τὸ πλοῖόν του εἰς τὸ χεῖλος τοῦ παραθύρου διὰ νά ἐκρηγῇ τὸ τελευταῖον ἐπιχείρημα, κατόπιν δὲ ὑπῆγε νά κάμῃ μακρυὸν περίπατον εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ὁ ἀπὸ ἦτο εὐχάριστος, τὰ ἀνθη εὐωδίζον πανταχόθεν, τὰ πτηνὰ ἐμάγευσον μὲ τὸ κελάδημά των καὶ ὁ Ἀνδρέας χωρὶς νά τὸ ἐνοήσῃ ἐπέστρεψε πολὺ ἀργά εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Ἐλθε λοιπὸν, τέκνον μου, ἤργησας, εἶπεν ὁ κ. Μικυρίδης, καὶ βεβαίως θὰ ἐπεινάσας πολὺ.

Τὸ δεῖπνον παρήχρητο ἐν εὐθυμίᾳ καὶ ὁ Ἀνδρέας εἶχε σχεδὸν τὰ πάντα λησμονήσει, ὅτε αἶφνης ἐφάναξεν:

— Ὁ! καὶ τὸ πλοῖόν μου! Πρέπει νά ὑπάγω νά τὸ φιλήσω. Πιστεύω νά ἐστὲγνωξῃ πλέον μὲ αὐτόν τὴν ὠρεῖον καιρὸν!

Ἐξῆλθεν, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμήν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μικυρίδου ἤκουσαν λυπηρὰν τινα φωνήν, ἥτις τοὺς ἀνάγκασε νά τρέξουν πρὸς αὐτὴν ταχύτατα. Τότε εἶδον τὸν υἱὸν των κρατοῦντα ἀνὰ χεῖρας τὸ μικρὸν του πλοῖον, χάριν τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐξωδεύσει τόσον χρόνον, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον τώρα ἦτο ἀγνώριστον.

Εἶχον προστρέψῃ τὸ χροῖμα ἐνόσω ἦτο ἀκόμη νωπὸν, εἰς τρόπον ὥστε δὲν διακρίνοντο οἱ διάφοροι χρωματισμοί· οἱ ἴσται ἦσαν τεθραυσμένοι καὶ τὰ πανία ξεσχισμένα!

— Ἀχ! πάτερ μου, ἐφάναξεν ὁ Ἀνδρέας, μόνον ὁ Στέφανος ἠδύνατο νά μοῦ κάμῃ τὸ κακὸν τοῦτο, διότι γνωρίζει ὅτι τὸ ἐργοστά-

σίον μου εἶνε ἐδῶ, καὶ ἴσως εἶδεν ἀπὸ μακρὸν τὸ πλοῖόν μου καὶ μοὶ τὸ ἐθάρκυσεν εἰς ἐκδικήσιν. Ὁ! τὸν ἀχρεῖον, θὰ τὸν τιμωρήσω!

Ὁ κ. Μικυρίδης ἔθεσεν ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ υἱοῦ του καὶ τῷ εἶπε:

— Ἠσύχασον, τέκνον μου, καὶ πρόσεχε μὴ εἴπῃς κακὴν τινα λέξιν διὰ τὴν ὁποίαν θὰ λυπηθῇ μετὰ ταῦτα. Καταλαμβάνω πόσον εἶσαι λυπημένος· ἀλλὰ εἰς τοιαύτας ἀκριβῶς περιστάσεις εἶνε συμφέρον νά γνωρίζῃ τις νά κρατῇ τὴν ὀργὴν του.

— Ἀλλὰ, πάτερ μου, πῶς νά μὴ θυμῶσω, βλέπων τοσαύτην κακίαν! Εἶνε ἀνανήδρος, σκληρὸς, καὶ σὲ βεβαίως ἔτι ἐὰν ἦδυνάμην...

Ὁ κ. Μικυρίδης ἠνόνησεν ὅτι τὸ καλλίτερον ἦτο νά ἀφήσῃ τὸν Ἀνδρέαν νά σκευθῇ μόνος, διότι ἐγνώριζε καλῶς ὅτι ἡ συνείδησις τοῦ τέκνου του ἤθελε τὸν προτρέψῃ νά τὸν ὑπακούσῃ. Ἐλαβε λοιπὸν τὴν γυναῖκά του ἐκ τοῦ βραχίονος, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, καὶ τὸν ἄφησε μόνον.

Δύο ὥραι τοῦλάχιστον παρήλθον χωρὶς ὁ Ἀνδρέας νά ἐπανέλθῃ πρὸς τοὺς γονεῖς· του· ἐπειδὴ δὲ πλέον ἦτο ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου, εἰσῆλθε διὰ νά τοῖς εὐχθῇ τὴν καλὴν νύκτα. Τὸ πρόσωπόν του ἦτον ὠχρὸν, ἀλλ' εἶχε τὴν ἐκφρασιν γαληνιαίαν καὶ σχεδὸν εὐτυχῆ· οἱ γονεῖς του τὸν ἠσπάσθησαν φιλοστόργως, χωρὶς οὐδεμίαν ἐρώτησιν νά τῷ ἀποστείνωσι, διότι ἠνόνησαν ὅτι εἶχε φοβερὰ ἀντιπαλαίσει ἡ καρδία του κατὰ τῶν κακῶν αἰσθημάτων τῆς ἐκδικήσεως καὶ εἶχε θριαμβεύσει ἡ ἀρετὴ.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ Ἀνδρέας ἠρώτησε:— Δύναμαι, πάτερ, νά σε συνοδεύσω εἰς τὴν ἀγοράν; θέλω νά ἀγοράσω κάτι τι.

— Βεβαίως, δύνασαι, ἀγαπητέ μου.

Μετ' ὀλίγον λοιπὸν ἀπῆλθεν εὐθυμος μετὰ τοῦ πατρὸς του.

Ἄμα ἐφύλαξαν εἰς τὴν ἀγοράν, ὁ Ἀνδρέας ἀφῆκε τὸν κ. Μικυρίδην ὅστις ὑπῆγεν εἰς τὰς ὑποθέσεις του, εἰσῆλθε δὲ εἰς τι κατάστημα, ὅπουθεν ἐξῆλθε μετ' ὀλίγον μὲ ἐν δέμα τετυλιγμένον διὰ χάριτος φαιῦ, καὶ ἐπανῆλθε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν του. Καθ' ἄλλην τὴν μεταμεσημβρίαν ὁ μικρὸς μας ἦτο πολὺ

ἐκπληρωμένος ἐντὸς τοῦ ἐργασταίου του, καί, ἐν μᾶς ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ ρίψωμεν ἐν βλέμμα ἕκαστὸν ἐξ ἡμῶν τὰ τελευτώντα τὴν ἐξάρτουσιν ἐνός πλοίου ὁμοίου πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχον καταστρέψει. Κατεσκευάσεν ὠραίαν σχηματῖαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξωγράφισε περιστέρων φέρουσαν κλάδον ἐλαιάς, καὶ ἐπὶ τῆς πλακῆς, ἐφ' ἧς ἦτο προωρισμένον νὰ τεθῆ τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου, ἔγραψεν : ὁ Ἀγγελιοφόρος.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὅτε ὁ Στέφανος Βασίπουλος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του πολὺ μελαγχολικός, ἐξεπλάγη ἰδὼν τὴν ὑπρέτριαν φέρουσαν πρὸς αὐτὸν ἐν δέμα τὸ ὁποῖον ἀπικυβόνητο πρὸς αὐτόν.

Φαντάσθητε τὴν ἐκπληξίν του, ὅτε ἀνοίξας εὗρεν ἐν ὠραϊότατον πλοῖαριον συνοδαυόμενον μὲ τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν :

Ἀγαπητὲ Στέφανε,

Οὐδεμίαν αἰτίαν εὗρονται ἦτις μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἤμεθα ἕθροισ. Ἐάν ἐπρασά τι τὸ ὁποῖον οὐ δύσπρεστοίσε συγχώρησέν με, ἔσο δὲ βέβαιος ὅτι, ἐάν καὶ σὺ ἐπρασά τι διὰ νὰ με λυπήσῃς, σοὶ τὸ συγχωρῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας. Σὲ παρακαλῶ δὲ τώρα νὰ δεχθῆς αὐτὸ τὸ μικρὸν δῶρον παρ' ἐμοῦ εἰς ἀπόδειξιν ὅτι ἐννὸς μὲ ἐχθρεύεσαι πλέον, καὶ ἐπιτρέψον μοι νὰ διατελῶ :

Πρόθυμος φίλος σου
ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΥΡΙΣΗΣ.

Ἄμα ὁ Στέφανος εἶδε τὸ ὠραϊότατον τοῦτο δῶρον καὶ ἀνέγνω τὴν φιλικὴν ταύτην ἐπιστολὴν ἣτις τὸ συνώδευε, τὸ ἐρυθρῆμα τῆς αἰσχύνης ἐκάλυψε τὰς παρειάς του καὶ τὸ κακότηγον παιδίον ἐγονυπέτησε τρέμων. Ὅτε ἐφθασεν ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, ὁ Στέφανος ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν περισκεπτός καὶ μελαγχολικός, ἔφαγεν ὀλίγον καὶ ἀπετύρβη, εἰς τὴν κλίνην του πρὸ τῆς συνευρισμένης ἄρας. Ἠσθιάνετο ὅτι ὁ Ἄνδρεας εἶδειζε μεγαλειότεραν γενναίτητα καὶ φρόνησιν εἰς τὴν περιστάσιν ταύτην. Τέλος μετὰ πολλὰς σκέψεις καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἔλαβεν εὐγενῆ ἀπόφασιν περὶ τοῦ πρακτέου.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον εὐθὺς ἐπορεύθη ταπεινοφράνως εἰς τοῦ Ἀνδρέα διὰ νὰ τῷ ζήτησιν συγχώρησιν, καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἡμέρας ἔγειναν στενωτάτοι φίλοι.

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

(Διάλογος διὰ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα.)

ΕΛΕΝΗ } κορδαία ἑνθε.
ΞΑΝΘΗ }
ΑΓΓΗ }

Ἡ Αὐγὴ μεγαλιότερα, μελαγχολικῆς καὶ γλυκείας φυσιογνωμίας. Ἡ Ἑλένη μικροτέρα, κομικὴ κατὰ τὴν μορφήν καὶ τὴν φωνήν.

Ἡ Ξανθὴ καὶ ἡ Ἑλένη εἰσέρχονται κρατούμεναι διὰ τοῦ βραχίονος.

ΞΑΝΘΗ (τῇ Ἑλένῃ).

Ἔνα καὶ ἕνα ;

ΕΛΕΝΗ (προθύμως).

Ἐνδεκα...

ΞΑΝΘΗ.

Χα χὰ γα ! ἦτις τὸ κᾶλι !

ΕΛΕΝΗ (ἐπιτοχοποροῦσα καὶ ἀθεοῦσα αὐτὴν ἐργίλη).

Γιατὶ γελᾷς ;

ΞΑΝΘΗ.

Γι' αὐτὸ ποῦ' λές.. ἄχ ! ἀλαφρὸν κεφάλι..

Ἔνα καὶ ἕνα ἑνδεκα κάνουν ἢ μόνον δύο ;

ΕΛΕΝΗ.

Ἄν ὑπέρκεισαι ! — Δοῦσα μᾶς — γελᾷς.. τί ἀρετὴ ! δὲν ξέρω, ποῖά ἀπὸ τῆς δυὸ ἐπρεπε νὰ γελᾷσῃ ; ἐνθ' οὗ ἐπὶ ἀγγράμματι καὶ λέγεις ὅτι φθάσει ἢ γὰρ ποῦ εἶδα ἐν κατ' ἐν σὶν πίνακα νὰ βάζῃ μὲν ἡμέρα ἢ δασκάλου μᾶς κ' ἑνδεκα νὰ διαβάσῃ ;

ΞΑΝΘΗ.

Ἄς ἦναι, ἔχεις δικαίον ! — ἔχομεν τρεῖς ἄλλα νὰ ποῦμε τώρα. —

ΕΛΕΝΗ (διακόπτουσα αὐτὴν)

ῥώτησε ἂν θέλῃς τὴν δασκάλου νὰ μάθῃς πόσα κάνουνε !...

ΞΑΝΘΗ (θλιβερῶς).

Σὺνὰ τίρεα καὶ μὲν.. τὸ βελονάκι μ' ἔχασα καὶ εἶμαι φουρτισμένη.

ΕΛΕΝΗ.

Μὲ !...

ΞΑΝΘΗ.

Φθάνει, μὴ φιλονεικῆς, εἶμαι γὰρ νευρικὴ μού, μὴ μὲ συγχίλῃς, κ' ὕστερα μαλόνω σὰ ἀσπὸςά μού..

ΕΛΕΝΗ (πρᾶυνομένη)

Ποῦ τῶχασις, ἀπρόσεκτα ;

ΞΑΝΘΗ.

Στὸ δρόμο ποῦ ἐρχόμεον μὲ τὴν Αὐγοῦλᾶ τρέχοντες τὸ ἔχασα' φοβώμεον νὰ πάγω ἢ πίνα νὰ τὸ ἔρω, γιατί στῆ θύρ' ἀπ' ἔξω κάθεται ἕνας σκύλος μεγάλος!, νὰ τὸν διώξω δὲν ἔμπορεῦσα, δι' αὐτὸ ἐπὶ τῆς κείνης..

(ἐπαρτεῖσα τοχαίως καὶ βλέπουσα μακρᾶν.)

Νάτη..

Ὁ μεγαλοκαρδὸς Ἀνδρέας.

ΕΛΕΝΗ (ἔτιουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ παρατοροῦσα.)

Αὐτὴ ἦναι, κ' εἰς τὸ χεῖρ της βλέπω βεγᾶν κατῖ..

ΞΑΝΘΗ.

Φθάνει τὸ βελονάκι μου..

ΕΛΕΝΗ.

Ὅχι ! σὺν ποῖᾶ μεγάλο, τί νᾶναι ἐρὰ γὰρ αὐτό ;

ΞΑΝΘΗ.

Ὅθ' ἦναι, δίχως ἄλλο, λευλοῦδα..

ΕΛΕΝΗ (μὲ κομικὸν πάθος καὶ λαιχόμενη)

Ἄχ ! καὶ νᾶτανε ἕνα γλοκὸ ! !..

ΞΑΝΘΗ.

Καὶ μὲν.. Αἰχλοῦδα ποῦ εἶσαι..

ΕΛΕΝΗ.

Έλα δά! Αχ ή άδικημένη, ποτέ της τέτοια πράγματα στο στόμα της δέν βάζει...

ΞΑΝΘΗ.

Τί νάζει ;!

ΕΛΕΝΗ.

Νηά! αὐτά, καλέ, είναι πουλί, φωνάζει. (Εισέρχεται ή Αύγή: τήν πλησιάζουσι τρώγουσαι).

ΞΑΝΘΗ (αγκιτώνουσα τήν χείρα όπως τή λάδη.)

Πού τήπιασες άδούλά μου ;

ΕΛΕΝΗ (άπόμακρυνόμενη, τή Ξανθή.)

Μή, μή, θά σέ τσιμπήσῃ.

ΑΥΓΗ.

Ώχασε δέ, Έλένη μου, άν δέν τή ένοχλήσῃ κανείς, ποτέ του δέν τσιμπήσῃ.

ΞΑΝΘΗ (άπτεται τού πτηνού.)

ΕΛΕΝΗ (έντρομος.)

Καλή θά σέ τσιμπήσῃ.

ΞΑΝΘΗ (θωπεύουσα αὐτή.)

Μά καὶ τὸ κῆρ, λέγε μου.

ΕΛΕΝΗ (σφύρουσα αὐτήν.)

Φύγε, θά σέ τσιμπήσῃ.

ΑΥΓΗ (τῇ Ξανθῇ.)

Στό δέμας σου εἶχαν κῆρ τὸ βελονάκι, άντίς νά τῶδῃω, κατὰ γῆς εἶδα ένα πουλάκι πού τῶγε δέσει ένα παιδί μικρό και τὸ κρατούσε από μαερίθ με μιά κλωστή. (μιά πάθος). Αχ! πῶς θά [πνοῦσε!]

ΕΛΕΝΗ (οἰκτείρουσα.)

Κλάψε λιγάκι... χά χά χά!

ΑΥΓΗ (εἰσπελοουθεῖσα.)

Τοῦδῃωσά μιά δακάρα.

και τῶπερα (τὸ φιλεῖ). Πουλάκι μου!

ΕΛΕΝΗ (άπληκτικῶς και μεγαλοφώνως.)

Μιά κῆρμα 'ς τῇ δακάρα!

ΑΥΓΗ.

Νά τὸ ἴδῃτε τῶρεα, κ' ὕστερα...

ΕΛΕΝΗ (διακόπτουσα.)

Νά τὸ φάμε...

ΞΑΝΘΗ.

Σῶπα καυμένη δά και σύ, λέγω ἐγὼ σάν πᾶς στο σπῆτι μας νά κόψουμε τὰ δύο τὰ φτερά του νά παίξῃ τὸ σκόλακι μου, φαντάσου τῇ χαρὰ του. νά τρώγῃ νά τὸ μᾶθῃω μέσῃ από τὸ χέρι... νά πῆνῃ άπ' τὸ στόμα μας, τόρα τὸ καλοκαίρι νά λούζεται μέσ' 'ς τὸ νερό, εἰς τὰ λουτρά σάν πᾶς μαζὸ μας νά τὸ πάρῃω...

ΕΛΕΝΗ.

Κ' ὕστερα νά τὸ φάμε...

ΑΥΓΗ (μετὰ πάθους.)

Πουλί μου, ή καρδουλά σου πόσο πολύ κτεπάει! σάν νᾶξτερες πῶς με χαρὰ ή μιά θά κόψῃ τὰ φτερά κ' ή ἄλλη θά σέ φάῃ...

δέν συλλογίζονται και οὐ Θεοῦ εἶ' εἶσαι πλῆμας ἐπι ακουει τήν φωνή διζου Αὐτὸν εύνωμονῇ τὸ πρῶτό σου ἄμα.

δέν έννοοῦν εἶτι και σὺ θᾶξῃ καλῇ μανούλα, πού σέ προσμένει ή πτωχὴ κ' άπό τὸν εἶσο άνταχέ ή μαύρη της καρδουλα.

δέν έννοοῦν πῶς ἀγαπᾷ τὸ ταῖρι πού σου λείπει, πῶς σέ προσμένει στο κλάδι και με καυρά πῶς κλαδαῖ με πῆνο και με λόπη.

(Πῆρε τήν Ξανθὴν και 'Ελένην).

Τάχα δέν εἶν' καλλίτερο παρὰ νά υπερβῆῃ, ν' ἀρῆσῃωσ τὰ κλαδῶν κοντὰ στη μάνα τὸ παιδί, σὲ ταῖρι του τὸ ταῖρι ;

ΞΑΝΘΗ.

Μετανῶ, Αδούλά μου, ἄς ἔχῃ ελευθερία!

ΑΥΓΗ.

Και 'κείνον πού μετανῶε ή Χάρις ή 'Αγία τὸν συγχωρεῖ...

ΞΑΝΘΗ (τῇ 'Ελένῃ μειδιῶσα.)

'Ελένη μου, τί λῆς, νά τὰπολύσῃ ;

ΕΛΕΝΗ (ψαύουσα αὐτή, μετὰ δισταγμοῦ.)

Μὲ θᾶναι και αδύνατο... (μετ' ἀποφάσεως) ἄς ἦναι [ἄς τ' ἀρῆσῃ...]

ΑΥΓΗ (θῶσεα αὐτή.)

Τοῦ καλοῦ Θεοῦ μας ὄραπν εἶναι ή ελευθερία κ' ἄσοι ταύτην ἀπαίρουσι, δέν εἶν' ἄνθρωποι, θῆρῃ... (τὸ ἀρῆνει κροτουσῶν μετ' αὐτῆς τὰς χείρας τῇ Ξανθῇ και 'Ελένης.)

Δ. Γρ. Κ.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ

6. Ο ΚΡΟΝΟΣ

Τὰ παιδιά του Ουρανού και τῆς Γῆς ἦσαν πολλά, ἀλλά ἔχωρίζοντο κατὰ τήν μορφήν και τήν δύναμιν εἰς τρεῖς τάξεις εἰς Τιτᾶνας, 'Ρικατόγγειρας και Κόλωπας. 'Από τούς Τιτᾶνας νεώτερος ἦτο ὁ Κρόνος, γεροντότερος δὲ ὅλων ὁ Τιτᾶν ἰδιαιτέρως ὀνομαζόμενος. Αὐτός ὁ κύριος ἦτο ὁ νόμιμος διάδοχος τοῦ πατρός του εἰς τήν βασιλείαν. 'Αλλά ὁ Κρόνος, ἂν και νεώτερος, ἤρχισε νά ζηλεύῃ. Εἰ νά κάμῃ, τί νά κάμῃ, ἐπῆρε από κοντὰ τήν μητέρα του, δέν τήν ἄφινε στιγμή ἤσυχῇ, αἰωνίως τήν ἔσυρεν από τὸ φάρμακ, ἔως ὅτου βαρυνθεῖσα ἐκείνη παρεκάλεσε τὸ πρῶτό της

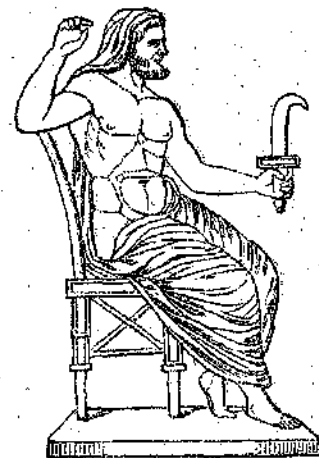
παιδί τὸν Τιτᾶνα νά τῆς κάμῃ τῇ χάρι νά ἀφήτῃ τὸν Ζηλιέρη τὸν Κρόνον νά βασιλεύσῃ πρῶτος. 'Επεισθη ἐκείνος, ἀλλά με τήν συμφωνίαν νά μὴ ἀναθρέψῃ τέκνα ὥστε νά κρητήσῃ δὲ παντός τήν ἀρχήν. Και νά σου λουπὸν ὁ φίλος μας ὁ Κρόνος βασιλεύσῃ τοῦ κόσμου, πληρώνων ὅμως πολὺ ἀκριβὰ τήν φιλοδοξίαν του αὐτήν, ὅπως και πᾶς ἄλλος κυριεύμενος υπερβολικὰ από ταύτην, διότι ἦτο ἠναγκασμένος νά ἔχῃ τὸν στόμαχόν του εἰς πολὺ κακὴν κατάστασιν, νά κακαστομαχιάζῃ, καταβροχιθίζων τὰ τέκνα τὰ από τῆς 'Ρέας (εἶσαι ὀνομαζέτο ή κυρία του) γεννώμενα.

Καὶ ἔκλειε, και ἔκλειεν ή καυμένη ή μητέρα βλέπουσα κταστρεφόμενα τὰ τέκνα της τὸ εἶ μετὰ τὸ ἄλλα, ἔνεκα τῆς φιλαρχίας τοῦ συζύγου της, και δέν εἴρισκεν ἄλλο μέσῃν ὑπεκφυγῆς παρὰ τήν ἀπάτην, διὰ νά δυνηθῇ νά ἀφήσῃ και αὐτὴ ἀπογόνους. 'Όταν λοιπὸν ἐγέννησε τὸν Δία και τήν 'Ηραν, ταύτην μὲν ἀρῆκε νά καταβροχιθισθῇ από τὸν πατέρα ἀντὶ ὄμως τοῦ κανακῆρ της Διός, τὸν ὅποιον ἐκρυψε, προσέφερην εἰς αὐτὸν ένα λίθον. Και τότε μὲν τὸν κατέπιεν, ἀλλ' αὐτός εἶνε πού, καθώς λέγουν, τοῦ κάθισε 'ς τὸ στομάχι και τοῦ ἔχρησιάζθησαν ἰατροὶ και ἱατρικὰ διὰ νά γλυτώσῃ καθώς ἔχων από τήν πέτραν ἐκείνην.

Ὁ γέρω-Τιτᾶν δηλ. ἔμαθε τήν κατεργαρίᾳ τῆς 'Ρέας, εἶδεν ὅτι ἐλύετο ή συμφωνία (ἐκείνο πού δέν ἤθελεν ὁ καυμένος), και με τήν ἀφορμὴν αὐτὴν σηκώνει πόλεμον κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸν νεᾶ, συλλαμβάνει και αὐτὸν και τήν γυνικὴν του και τούς φυλακίζει.

'Αλλὰ ὁ Ζεὺς, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ἐπαθεν ὅσα ἐπαθεν ὁ δυστυχῆς ὁ Κρόνος, εἶχε μεγαλωτά πλέον και συναθροίσας στρατεύματα ἐνίκησε τούς Τιτᾶνας, εἰς τήν λεγομένην Τιτανομαχίαν και ἀπέδωκε τὸ βασίλειον εἰς τὸν πατέρα του, τὸν ὅποιον ἐπεριμνεαν ἄλλα βασίανα μεγαλείερα, εἰς τὰ ὅποια τὸν ἔρριψεν ή μεγάλη του φιλοπρωτία από τήν ὅποιαν εἶχε ζαλισθῇ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς. δέν εἰζέρω δηλ. πῶς μίαν ἡμέραν ἐξηπλωμένος ἐπάνω εἰς τὸ ἀνάκλιτρόν του ἐζήτησε χάριν περιεργείας νά μάθῃ παρὰ τῆς Μοίρας τί ε-

γραφαν τὰ χαρτιά της περὶ αὐτοῦ και ὅπως ἐκθαμβος ἀκούει παρ' αὐτῆς ὅτι δέν ἐστέκετο καλὰ εἰς τὸν Οὐρανόν, ὅτι ὁ Ζεὺς ἐμελλε νά τὸν ἐξορίσῃ και καταλάβῃ τὸ βασίλειον. 'Επιτίθεται λοιπὸν κατὰ τοῦ Διός κτεύσσειν τὸν πόλεμον, ἀλλὰ νικάται, συλλαμβάνεται και ποτιζέται φάρμακον, τὸ ὅποιον ἔλαβε από μίαν του φίλην ὁ Ζεὺς, και διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ὁποίου ἠναγκάσθη ὁ Κρόνος νά ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τήν κακαστομαχίᾳ του, ἐξ-μέσας τὰ τέκνα του τὰ κταποθέντα. 'Αφ' οὗ τὸν ἀπέλλασεν από αὐτὸ τὸ βᾶρος τὸν ἔστειλε νά κάμῃ και ένα περίπατον μέχρι τῆς γῆς, ὅπου ἐμεῖνε διὰ παντός κλαίων τήν Μοῖραν του.

Ὁ Κρόνος.

Διαχθῆς από τὸν Οὐρανόν ἦλθεν εἰς τήν 'Ιταλίαν, ὅπου, ἔνεκα τῆς δεξιότητος ἧς ἔτυχε παρὰ τῷ βασιλεύοντι 'Ιανῷ και παρὰ τῷ 'Ιταλικῷ λαῷ, εἰς ἀμοιβὴν ἐδίδαξε τούς ἀνθρώπους νά καλλιεργῶσι τήν γῆν και κατῶρθωσε νά ἀκμαίξῃ παρ' αὐτοῖς ή ἀφθονία και ή εἰρήνη.

Τοιοῦτος ἦτον ὁ γέρων αὐτός τὸν ὅποιον βλέπεις κηθήμενον ἐπὶ τοῦ θρόνου του, και εἰς ἄλλο μέρος ἔχοντα τήν προσοχήν του. Εἶνε βλέπεις γέρων μελαγχολικός πάντοτε διὰ τὰ παθήματά του, ὠχρός, με λευκὸν και μακρὸν τὸ γένειον. Εἰς τήν χεῖρά του τήν ἀριστεράν κρατεῖ κυρτὴν μάχαιραν κταουρικὴν, ὡς σύμβολον τῆς γεωργίας ἣν ἐδίδαξεν εἰς

τους Ίταλους παρά τοις ὁποίοις ἐτιμᾶτο ἔξωτος.

Συγγέεται ἡ παράστασις του με τὴν παρὰστασιν τοῦ Χρόνου τοῦ τὰ πάντα καταστρέφοντος, τοῦ γιγαντοῦ Χρόνου καὶ διὰ τοῦτο θὰ τὸν ἴδῃς πολλάκις φαλακρὸν εἰς ἄκρον, με μέγα δρέπανον εἰς χεῖρας, δι' οὗ δηλοῦται ὅτι θερίζει τὰ πάντα, με πτέρυγας μεγάλας εἰς τὰ νῶτα εἰς δῆλωσιν τῆς ταχύτητος μεθ' ἧς παρέρχεται ὁ χρόνος· κρταίε πολλάκις κλειψύδραν (ἡμιμωρολόγιον) περῶντῆν εἰς τὴν δεξιάν καὶ εἰ γένοιε διάφορα σύμβολα, τὰ ὁποῖα ἀνάγονται εἰς τὴν μεταβολὴν τῶν πραγμάτων τὴν χρονικὴν. Ἄλλ' ὅλαι αὐταὶ αἱ παράστασις ἀνάγονται, ὡς εἶπαν; εἰς τὸν Χρόνον, μόνον δὲ πιστὴν εἰκόνα τοῦ φίλου μας τοῦ Χρόνου ἐλάβομεν ἡμεῖς, ἀφ' οὗ δὲ μᾶς ἔκαμε τὴν τιμὴν ἡ μεγαλειότης του νὰ τὸν πλησιάσωμεν καὶ σχετισθῶμεν με αὐτὸν τόσον, ὅσον μᾶς χρειάζεται διὰ τὰ παρὰ κάτω.

Τὸ παράδειγμα τοῦ γέροντος τούτου ἄς σὲ κρταῖε μακρὴν πάσης ἐπιπλαβοῦς φιλοπρωτίας ἢ φιλαρχίας, ἡ ὁποία ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ κινήσῃ τὸν φθόνον τῶν παραγκλιωθέντων καὶ θὰ ἀναγκασθῆς, ὅσον ἐνάρετος ἄλλως καὶ ἂν εἰσῆι, νὰ καταπέσης οἰκτρῶς ἀπὸ ὕψος εἰς ὃ παρακκίως ἀνέθῃς. Γνώριζε λοιπὸν τὴν θέσιν σου, ἐὰν θέλῃς νὰ σ' ἐπιμῶσι καὶ οἱ ἄλλοι. Ἐκεῖνος, καὶ θεὸς ἀκόμη, δὲν ἠδυνήθη νὰ σταματήσῃ εἰς θέσιν ἀρμόζουσαν εἰς ἄλλον, πόσῳ μᾶλλον ἡμεῖς οἱ ἀδύνατοι θνητοὶ πρέπει νὰ προσέχωμεν εἰς τὰ τοιαῦτα; Ἐπειτα ζήσεις τί λέγει ὁ σοφώτατος εἰς τὰς ἐκφράσεις του λαοῦ;

Ἄν εἶσαι καὶ παπᾶς
Μὲ τὴν ἐράδα σου θὰ πᾶς. **ΙΑΚ. Χ. Δ.**

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΞΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

6. ΟΙ ΑΠΙΣΤΟΙ ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΙ.

(Κατὰ Ματθαῖον, κειφ. κα' 33 — 43.)

Εἰς ἀμπελῶνα ἀλοῦ τις καρπὸν εἶχε σκορπίσει,
Τόνε μισθῶσαι εἰς γεωργούς·
Κι' αὐτοὺς εἰς τόπους μακρυνούς
Ἐπέστει γὰρ νὰ ζήσῃ.

Ἄλλὰ εἰς τοῦ καρποῦ ὃ γόνος πλησιάσει
Ἀπίστετε, ἔστω γεωργοὺς
Τοὺς δούλους του, μὴ τοὺς καρποῦς
Ἀφήσουν καὶ τοὺς χάσῃ.

Μὰ ἐκείνοι ἄλλους εἰδερᾶν, κι' ἄλλους πετροβολῆσαν
Καὶ τόσες ἐλάβαν πληγαῖς
Μὲ βλαστημιαῖς καὶ ἀπειλαῖς
Ὅταν τοὺς κουνήσῃσαν.

Κι' ὅταν τὸ γυθὸ του ἐπέσει εἰς τοὺς ἐργάτας μόνο
Ἐκραξαν ὄλλοι μιᾷ φωνῇ
« Ἄς ἀφαιρέσωμ' τὴ ζωὴ
Ἀπὸ τὸν κληρονόμο.»

Ἄλλ' ἔταν ἔλθῃ ὁ Κύριος ἐκείνους θὰ φονεύσῃ
Καὶ στὸν ἀγρὸ του γεωργούς·
Ποῦ θ' ἀποδώσουν τοὺς καρποὺς
Καλλίτεροὺς θὰ θέσῃ.

Σ' αὐτοὺς τοῦ τόσα ἔπραξαν οἱ γεωργοὶ ὦ! φίλοι!
Εἶναι τοῦ Πλάστου ὁ πιστὸς
Μὲ τοὺς προφήτας του υἱός,
Σ' τὸν κόσμον ποῦ εἶχε στείλει.

Δοιπὸν, ὦ τέκνον μου, κι' ἡμεῖς μὴ ἐκείνους μιμηθῶμεν,
Ἄλλὰ τοῦ Πλάστου τὸν υἱὸν
Τὸν λυτρωτὴν μας πῶν ἐειπῶν.
Πιστῶς ἄς ἀγαπῶμεν.

ΝΙΚ. Γ. ΓΥΡΑΞΗΣ.

Η ΒΗΧΩ

Ὁ μικρὸς Γεώργιος δὲν εἶχε τὴν ἰλαχί-
στην ἰδέαν περὶ τῆς ἤχου. Ἡμέραν τινά, ἐνφ
ἐφῶναζεν ἐντὸς ὠραίου λειβαδίου «ὦ! ὦ!
ἤκουσε τὰς αὐτὰς φωνὰς «ὦ! ὦ!» νὰ ἐξέρ-
χωνταὶ ἐκ τινος πλησίον μικροῦ δάσους. Τὸ
παιδίον, παραχθέν, ἤρχισεν νὰ φωνάζῃ: «Ποῖος
εἶσαι σύ;» ἄλλ' ἀμέσως ἡ μυστηριώδης φωνὴ
ἐπανάλαβε: «Ποῖος εἶσαι σύ;» Ὁ Γεώργιος
τότε ἀπήντητος: «Μὰ τὴν ἀληθειαν εἶσαι ἀ-
νόητος!» — «Εἶσαι ἀνόητος!» ἐπανάλαβεν ἡ
φωνὴ ἐκ τοῦ βάθους τοῦ μικροῦ δάσους.

Ἐπὶ τέλους ὁ Γεώργιος ἐθύμωσε πάρα
πολύ, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἐντὸς τοῦ
δάσους ἀγνωστον ἠδῆσε τὰς ὕβρεις, τὰς ὁποίας
ἡ ἤχῳ ἐκανελάμβανε πιστῶς. Ἐνεκὰ τοῦ-
του ἤρχισεν νὰ ζητῇ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν
τοῦ μικροῦ δάσους τὸν παιδα, ὃ ὁποῖος υπέ-
θετεν ὅτι τῷ ἀπεκρίνετο, διὰ νὰ τὸν ἐκδικη-
θῇ, ἀλλὰ κανένα δὲν εὔρεν.

Οἱ ἀπιστοὶ ἀμπελουργοί.

Μετὰ τὴν ματαιὰν αὐτὴν ἀναζήτησιν ὁ
Γεώργιος ἐτρέξεν εἰς τὴν οἰκίαν παραπονού-
μενος πρὸς τὴν μητέρα του, ὅτι κακὸν τι καὶ
δειλὸν παιδίον εἶχε κρυφθῆ ἐντὸς τοῦ δάσους
καὶ τὸν ὕβριζεν.

«Αὐτὴν τὴν φορὰν, τέκνον μου, ἠπατή-
θης καὶ προδίδεις; ὁ ἴδιος τὸν ἐκπτόν σου, εἶ-
πεν ἡ μήτηρ: μάθε ὅτι μόνον τοὺς ἰδικούς
σου λόγους ἤκουσας ἐπανελαμβαμένους ὑπὸ
τῆς ἤχου: ὅπως δηλαδὴ πολλάκις εἶδες τὸ

πρόσωπόν σου ν' αντανακλάται εἰς τὸ ὕδωρ, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἀντήχησε καὶ ἡ φωνή σου εἰς τὸ δάσος. Ἐν ἐπιφέρεις κανένα λόγον καλὸν καὶ ὑποχρεωτικόν, ἀμέσως θὰ ἐλάμβανες ἀπάντησιν ὅλων ὁμοίων. Οὕτω συμβαίνει καὶ μετὰ τῶ δὴ ἀνθρώπων· ἡ διαγωγή τῶν ἄλλων πρὸς ἡμᾶς εἶναι συνήθως ἡ ἡχώ τῆς ἰδικῆς μας. Ἐὰν φερόμεθα καλῶς πρὸς αὐτούς, θὰ φερωσὶν ὁμοίως καὶ πρὸς ἡμᾶς· ἐὰν δὲ ἤμεθα ἀπότομοι καὶ κακοὶ πρὸς τοὺς ὁμοίους μας, δὲν πρέπει νὰ απαιτῶμεν παρ' αὐτῶν νὰ φερωσὶν καλῶς πρὸς ἡμᾶς.

Γ. Δ. Θ.

ΜΟΝΟΝ ΕΚΛΑΥΣΑ ΜΕΤ' ΑΥΤΗΣ

Πτωχὴ τις χήρα, μήτηρ δύο μικρῶν κορασιῶν, ἐπυνεύθειε νὰ ἐρωτᾷ αὐτὰ ἐκάστην νύκτα ἐν ἑκαμὴν καλὸν τι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Μίαν νύκτα ἡ μεγαλύτερα κόρη εἰς τὴν συνήθη ἐρώτησιν ἀπεκρίθη μετὰ τινος δισταγμοῦ, «δὲν ἠξέρω.»

Ἐπειδὴ ἡ μήτηρ ἐπαραξενύθη εἰς ταύτην τὴν ἀπάντησιν, ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐξετάσῃ περισσότερο, καὶ ἤκουσε παρὰ τοῦ κοραίου τὴν ἀκόλουθον διήγησιν :

«Ὅτι σήμερον τὴν πρώτην ἐφθάσα εἰς τὸ σχολεῖον, εὗρον ἐκεῖ τὴν Βυρυδικὴν Εὐς... ἡ ὁποία ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας εἶχεν ἀπουσίασει ἀπὸ τῶν μαθημάτων, καὶ τὴν εἶδον χύνουσαν μικρὰ δάκρυα. Τὴν ἠρώτησα διὰ ποίαν αἰτίαν ἔλειπε τόσον πολὺ, ἀλλ' ὁ θρήνος δὲν τὴν ἄφινε νὰ μοι ἀποκριθῇ· τότε καὶ ἐγὼ δὲν ἠμπόρεσα νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀκουσθῆσω τὴν κεφαλήν μου ἐπὶ τοῦ τραχήλου της καὶ νὰ κλαύσω ἐκ συγκινήσεως. Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς οἱ λυγμοὶ της ἐπαύσαν, καὶ ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ μοι ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ της, τὸν ὁποῖον εἶχε βραστάξει ὅταν ἦτο μωρόν, καὶ εἶχεν ἀγαπήσει τόσον πολὺ. Μοι εἶπεν ὅτι ὁ ἀδελφός της αὐτὸς ἠσθένησεν, ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγεινεν ὠχρὰς καὶ ἰσχνός, ὅτι ὑπέφερε πολλὰς βασάνους, καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους ἀπέθανε, καὶ οὕτω ἐστερήθη αὐτοῦ διὰ παντός.»

Αὐτὰ μοι εἶπεν ἡ Βυρυδικὴ, μήτηρ μου, καὶ ἀμέσως ἠκούσθησε τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ βιβλίου της καὶ ἐκλαίεν ὡς νὰ ἐσχίζετο

ἡ καρδιά της. Τότε, μήτηρ μου, καὶ ἐγὼ συνεκινήθην τόσον πολὺ ὥστε ἔθεσα τὸ πρόσωπόν μου ἐπὶ τῆς ἄλλης σελίδος τοῦ βιβλίου της καὶ ἐκλαίον με τὴν αὐτὴν θλίψιν ὡς καὶ ἐκαίνη· ἀφοῦ δὲ τοιοῦτρόπως ἐκλαύσαμεν ὁμοῦ ἐπὶ πολλὴν ὥρην, ἐκαίνη με ἐνηγκαλισθῆ καὶ με ἐρίλησε, λέγουσα, ὅτι μετὰ τὰ δάκρυά μου αὐτὰ τὰ εἰλικρινῆ τὴν εὐπρόγνησα μεγάλης· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐνοήσω τί καλὸν της ἔκαμα·.

Εἶνε μεγάλη ἀλήθεια ὅτι ἡ συμπάθεια εἰς τὰς θλίψεις τῶν ὁμοίων μας εἶναι τὸ καλύτερον βάλσαμον τὸ ὁποῖον δύναμεθα νὰ προσφέρωμεν πρὸς τὰς πληγωμένας αὐτῶν καρδίας. Ἡ μικρὰ λοιπὸν αὕτη κόρη προσέφερε, χωρὶς νὰ τὸ αισθάνηται, τὴν μεγαλύτεραν εὐεργεσίαν πρὸς τὴν Βυρυδικὴν, διότι συνεμερίσθη τῆς λύπης ὑπὸ τῆς ὁποίας κατειχετο ἡ καρδιά ἐκαίνης.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΑΧΟΠΟΙΟΣ

(ὑπὸ Α. Ι. Σ.)

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 92.)

Μετὰ τινος ἡμέρας ἀπὸ τότε, μία ἀμαξία ἔφερε τὸν μικρὸν ταραχοποιὸν μακρὰν τοῦ πατρικοῦ οἴκου. Ἡ ἀμαξία ἐκυδίστο ἐπὶ πολλὴν χρόνον, πολλάκις δὲ ἤλλαζεν ἵππους. ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησεν ἐνώπιον μιᾶς μεγάλης οἰκίας εἰς τὴν Λαμίαν, ὅπου πατὴρ καὶ υἱὸς κατήλθον τῆς ἀμαξίας.

Εἰς κύριος αὐστρὸς καὶ σοβαρὸς, καθὼς ὁ πατὴρ τοῦ Ὀρέστου, ἦλθεν εἰς συνάντησίν του.

«Ὀρέστη, θὰ μείνης ἐδῶ πλησίον τοῦ κυρίου τούτου, τοῦ λέγει ὁ πατὴρ του.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ὀρέστης ἐπήγη εἰς δάκρυα, καὶ προσεκολλήθη δι' ὅλων του τῶν δυνάμεων εἰς τὸν πατέρα του, φωνάζων :

«Πάτερ μου, θὰ ἦμαι φρόνιμος, δὲν θὰ κάμνω πλέον τρέλλα, θὰ ὑπακούω, παρὲ με καὶ ἡ σου, θέλω νὰ ἴδω τὴν μητέρα μου.»

«Ὅχι, δὲν θὰ ἐπανίδῃς τὴν μητέρα σου, ἀν δὲν παύσῃ νὰ λέγῃς τὰς λέξεις εἰσι μου ἀρέσει, ἐγὼ τὸ θέλω. Naί, δὲν θὰ ἐπανίδῃς τὴν μητέρα σου, διότι ἐξ αἰτίας σου ἠσθένησας καὶ εὗρίσκειται εἰς κίνδυνον. Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ

θὰ μοι γράψῃ πῶς φερεσαι, ὅσον δὲ ταχύτερα θὰ διορθώθῃς τόσον ταχύτερα θὰ ἔλθῃς πλησίον ἡμῶν.»

Ὁ Ὀρέστης δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ πλέον, ὥστε ἠκολούθησε τὸν ἀγνωστὸν κύριον.

Ἐπὶ τινος ἡμέρας ἦτο ψυχρὸς καὶ κατηφής, δὲν ἔλεγεν οὐτε λέξιν, ὅταν τὸν ἠρώτων ἔλεγε μόνον ναὶ καὶ ὄχι καὶ ἐσγραβοκῶντα ἔδω καλλίστα παιδιὰ τὰ ὁποῖα τοῦ ἐδίδον ὅ,τι καὶ ἂν εἶχον.

Ὁ κύριος Πολύβιος (αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου εἰς τὸν οἶκον τοῦ ὁποῖου εὗρίσκειτο ὁ Ὀρέστης) ἔκαμνε ὅτι δὲν ἐνόει, ἀλλ' ἀφοῦ εἶδεν ὅτι ὁ Ὀρέστης ἐπέμενε εἰς τὸ νὰ ἔχη τὰ μούτρα κατεβασμένα, τὸν ἔλαβε ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ τοῦ λέγει : «Ὀρέστη, θέλεις νὰ εἰμεθα φίλοι ;»

Ἐπειδὴ δὲ τὸ παιδίον τὸν ἐβλεπε χωρὶς ν' ἀπαντᾷ, ἐξηκολούθησεν :

«Ἄν τὸ θέλῃς, εἰς σὲ μένει νὰ τὸ ἀποδείξῃς ἀφῆτων κατὰ μέρος τοὺς θυμούς σου, εἶπειτα ν' ἀγαπᾷς αὐτὰ τὰ δύο παιδιὰ, τὰ ὁποῖα πολὺ ἐπιθυμοῦν νὰ παίξωσι μαζὶ σου, καὶ τὰ ὁποῖα εἶνε δύο καλοὶ φίλοι, καὶ τὰ ὁποῖα διασκευάζουν χωρὶς νὰ κάμνουν θόρυβον καὶ τρέλλας, πρὸς τοὺς δὲ ὑπακούουσιν εἰς τοὺς ἀνωτέρους τῶν μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως καὶ σεβασμοῦ· τὰ δὲ παιδιὰ τὰ ὁποῖα ἔχουν αὐτὰς τὰς καλὰς ιδιότητας, τὰ ἀγαπᾷ καὶ ὁ Θεὸς καὶ οἱ γονεῖς των.»

Ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ συμμορφώθῃς πρὸς τὰ τέκνα μου, θ' ἀναγκασθῶ νὰ σὲ κλείσω μόνον εἰς ἓ δωμάτιον, ἐκεῖ δὲ κάμνε ὅ,τι θέλεις.»

Ὁ Ὀρέστης ἔμενε ἀφανὸς ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ ἀπὸ τὴν κακίαν του ; πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὁ κύριος Πολύβιος ἐπεθύμει νὰ μάθῃ.

«δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ ἐπανίδῃς τὴν μητέρα σου ; δὲν τὴν ἀγαπᾷς λοιπὸν ; ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Πολύβιος.

—Ὁ! ναί, τὴν ἀγαπῶ, κύριε, ἐφίναζεν ὁ Ὀρέστης, ὦ! ναί, θέλω νὰ ὑπάγω πρὸς τὴν μητέρα μου.

—Λοιπὸν, Ὀρέστη μου, κάμνε ὅ,τι σοὶ λέγω, λησμόνησον τὰς κακίας σου καὶ ἐγὼ σοὺ ὑπέσχομαι ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃς νὰ τὴν ἐπανίδῃς.»

Ἐπέσθη τέλος πάντων ὁ Ὀρέστης, καὶ

ἀπεφάσισε νὰ κἀμῃ γνωριμίαν μετὰ τὰ τέκνα τοῦ κυρίου Πολύβιου.

Κατ' ἀρχὰς ἐδυσκολεύθη ὀλίγον ὁ Ὀρέστης, ἀλλὰ τὰ δύο παιδιὰ ἦσαν τόσον καλὰ ὥστε ὑπερῶν ἀπὸ ὀλίγον ὁ Ὀρέστης παρεδῶθη εἰς αὐτὰ μετὰ ὅλων τῶν τὴν καρδίαν.

Ὁ Κρίτων καὶ ὁ Μενέλαος, (οὕτως ὠνομάζοντο οἱ δύο μικροὶ υἱοὶ τοῦ κ. Πολύβιου), ἦσαν δύο φρονιμώτατα παιδιὰ, ὅσον ὁ Ὀρέστης δὲν ἦτο. Ὁ Κρίτων εἶχε τὴν ἡλικίαν τοῦ Ὀρέστου, ὁ δὲ Μενέλαος ἦτο κατὰ ἓν ἔτος μεγαλύτερος.

Ἄν καὶ ἠγάτων πολὺ τὰ παιγνίδια, ἐφρόντιζον ὅμως μετὰ πολλὴν προσοχὴν, ὥστε νὰ μὴ κάμνουν ταραχὴν καὶ νὰ μὴ ἐνοχλοῦν τὸν πατέρα των.

Εἰς τὸ ἐλάχιστον σημεῖον τοῦ πατρὸς των ἄφηνον τὸ παιγνίδιον καὶ ἐλάμβανον τὰ βιβλία των διὰ νὰ μελετήσωσι τὰ μαθηματά των, ἐὰν καμμίαν φράζαν ἠκολούθουν τὸν πατέρα των εἴτε εἰς ἐπισκέψεις, εἴτε εἰς τὸν περίπατον, ἦταν φρόνιμοι, ὠμίλουν μόνον ὅταν τοὺς ἠρώτων, καὶ ποτὲ δὲν διέκοπτον τὴν συνομιλίαν. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν καὶ ὁ πατὴρ των τοὺς ἠγάπα καὶ οἱ ξένοι εἰς τῶν ὁποίων τὰς οἰκίας ὑπήγαγον τοὺς ἐπεριποιούτο εὐχαρίστως.

Δὲν θὰ σὲς ὁμιλήσω διὰ τὰ ἄλλα καλὰ προτερήματα, μικροὶ μου φίλοι, τοῦ Κρίτωνος καὶ τοῦ Μενέλαου, διότι ἐνταῦθα πρόκειται μόνον περὶ τοῦ Ὀρέστου καὶ οὐχὶ περὶ τῶν καλῶν αὐτῶν παιδιῶν.

Καὶ ἐν τούτοις αὐτὰ, οἱ καλοὶ αὐτῶν τρόποι, τὰ καλὰ αὐτῶν περὶ αἰγμάτων, ὠδήγησαν τὸν Ὀρέστην καὶ τὸν ἐπέσθωσαν ἀπὸ τὰς κακίας του κλίσεις. Ὁ Ὀρέστης ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ ὅ,τι αὐτὰ ἐκαίμων. Τόσον καλὴ ἦτο ἡ ἀνατροπὴ τῶν δύο καλῶν τούτων παιδιῶν.

Ὁ Κρίτων καὶ ὁ Μενέλαος, ἦλθον μετὰ τοῦ Ὀρέστου, τὸν ὁποῖον ἐκράτουν ἀπὸ τὰς χεῖρας, εἰς μιαν γωνίαν τοῦ κήπου διὰ νὰ παίξωσιν, ἐνθὲ δὲ ἐβάδιζον σιωπῶντες, ὁ Κρίτων ἤρχισε νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Ὀρέστην :

«Ἐλα νὰ φιληθῶμεν! ἐγὼ ὅπως ἀγαπῶ τὸν ἀδελφόν μου, θ' ἀγαπῶ καὶ σὲ, καὶ ὁ Μενέλαος ἐπίσης θὰ σ' ἀγαπᾷ καθὼς ἐμέ, τὰ παιγνίδια μας θὰ ἴνε καὶ ἰδικὰ σου, ἡμεῖς

ποτέ δεν φιλονεικούμεν, ὅ, τι ἀρέσκει εἰς τὸν ἕνα ἀρέσκει καὶ εἰς τὸν ἄλλον, ὁ εἰς τέλος δὲν χαλά τὴν ὑξίαν τοῦ ἄλλου. Θέλεις νὰ γίνῃς ἀδελφός μας;

«Ναί,» ἀπήντησεν ὁ Ὀρέστης.

Ἐπειτα ὁ Μενέλαος εἶπε, πόσον εἶσαι εὐτυχής Ὀρέστη, σὺ ὅστις ἔχεις τὴν μητέρα σου, ἡμεῖς οἱ καυμένοι δὲν ἔχομεν τὴν ἰδικήν μας.

«Σιωπή! εἶπεν ἀμέσως ὁ μικρὸς Κρίτων, δὲν ἤξεύρεις, ἀδελφέ, ὅτι ὅταν ὀμιλῶμεν διὰ τὴν μητέρα μας, ὁ πατέρας λυπεῖται, καὶ κλαίει;

«Ἀλλ' ὡς, εἶπεν ὁ εὐαίσθητος Μενέλαος, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀκούει, διότι εἰμὲθα μακρὰν. Ἄχ! ἐάν ἦμιν εἰς τὴν θέσιν σου, Ὀρέστη θὰ ἦν πάντοτε καλός, τί κακὸν εἶνε νὰ μὴ ἔχη ἕνα παιδίον τὴν μητέρα του!

«Ἐγὼ ἔχω τὴν ἰδικήν μου, εἶπε στενάζων ὁ Ὀρέστης.

«Καὶ ὅμως εἶναι ὡς νὰ μὴ τὴν εἶχες, ἐπρόσθεσεν ὁ Μενέλαος, διότι εἶσαι μακρὰν ἀπ' αὐτήν.

«Σιωπή λοιπόν! λέγει ὁ Κρίτων, δὲν βλέπεις ὅτι μὲ τοὺς λόγους σου λυπεῖς τὸν Ὀρέστην; ἰδοὺ κλαίει.

«Συγχώρησόν με, ἐπρόσθεσεν ὁ Μενέλαος, λησμόνησον ὅ, τι σοὶ εἶπον, Ὀρέστη. Ὁ Κρίτων καὶ ἐγὼ καθ' ἑκάστην θὰ παρακαλῶμεν τὸν Θεὸν εἰς τὰς προσευχάς μας διὰ νὰ ἐπανίδῃς τὴν μητέρα σου τὸ γρηγορώτερον. Ὁ πατήρ μας μᾶς εἶπεν ὅτι ὁ Θεὸς ἀκούει τὰς παρακλήσεις τῶν μικρῶν παιδιῶν.

«Ἐγὼ δίκαιον ὁ ἀδελφός μου, λέγει ὁ Κρίτων, ὅταν δὲν κάμνεις πλέον ἀταξίας, ὑπακούεις τοὺς ἀνωτέρους σου, δὲν λέγεις τὸ ἔτσι θέλω τότε θὰ ὑπάγγῃς νὰ ἰδῆς τὴν μητέρα σου. Ἐ! Ὀρέστη θὰ τὰ κάμῃς αὐτά;

«Μάλιστα, εἶπε στενάζων ὁ Ὀρέστης, διότι δὲν θὰ λυπήσω πλέον τὴν μητέρα μου.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ὁ Ὀρέστης ἤρχιστε νὰ φρονιμεύῃ, ἀν δὲ καμμίαν φοράν ἔκαμνεν ἀταξίας, οἱ δύο μικροὶ τοῦ φίλου τὸν ἐπλησίαζον καὶ διὰ καλοῦ τρόπου τοῦ ἔλεγον: «ἐνθυμοῦ τὴν μητέρα σου».

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπανεύριστον ἀμέσως τὸν Ὀρέστην εἰς τὴν εὐταξίαν.

Ἡ τιμωρία του διήρκεσεν ἕν ἔτος. Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὁ Ὀρέστης ἐπρόρετο ὡς μικρὸς ἄγγελος, ἔμοιθε ἀνάγνωσιν καὶ ὀλίγον νὰ γράφῃ, τὸ ἔτσι θέλω, ὁ κακὸς αὐτὸς λόγος δὲν ἐξήρχετο πλέον ἀπὸ τὸ στόμα του, ἦτο φρόνιμος, καλός, ἀγαθός.

Πρωτὴν τιμὰν μὲ μανίαν του ἐκπληξέν εἶδε καταβαίνοντα ἀπὸ μίαν ἀμαξάν τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του.

Τί φιλήματα, τί ἀγκαλιάσματα ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς του ὁ Ὀρέστης, ἐνῶ συγχρόνως ἔκλαιεν ἀπὸ χαρᾶν.

Τόσον δὲ εἶχεν ἀγαπήσει τὰ δύο ἄλλα παιδιά, ὥστε ὅταν ἐμελλόν νὰ χωρισθῶσι, παρεκάλει τοὺς γονεῖς του νὰ παραλάβουν καὶ τοὺς δύο φίλους του μαζί.

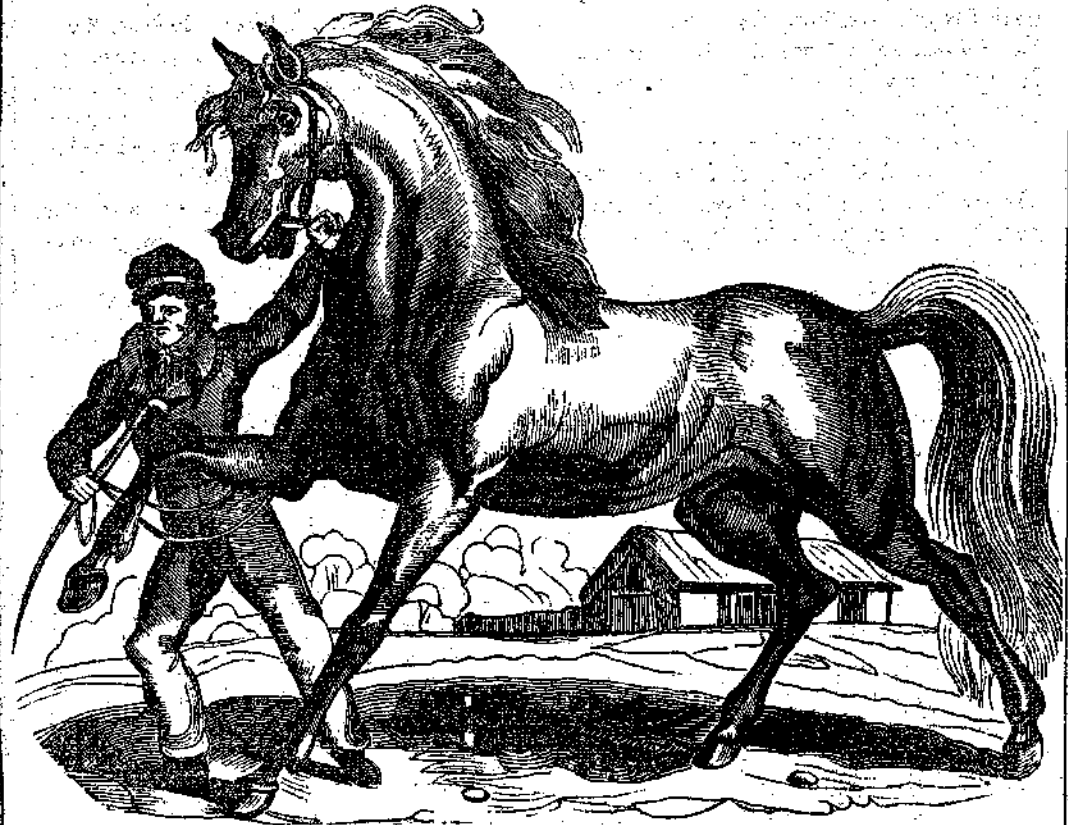
Ἀγαπητὸν μοι τέκνον, τῷ ἀπαντᾶ ἡ μήτηρ του, δὲν δύναται ν' ἀφήσῃ τὸν πατέρα των, διότι θὰ λυπηθῶν πολύ.

Ἐπαρηγορήσου, τέκνον μου, λέγει ὁ πατήρ του διότι, ὁ φίλος μας κύριος Πολύβιος δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ μὲ τοὺς υἱοὺς του νὰ μᾶς εὕρῃ· ἐλπίζω δὲ ὅτι δὲν θὰ λησιμονήτῃς ποτέ τὰς ἡμέρας τὰς ὁποίας διᾶλθες ἐνταῦθα.

Ἐν ἡ ἱστορίᾳ τοῦ μικροῦ Ὀρέστου σὰς ἔκαμε κάποιον ἐντύπωσιν, μικροὶ μου ἀναγνώσται, ἐπεθύμουν νὰ τὸ ἀποδείξητε, χωρὶς νὰ εὐρεθῆτε εἰς τὴν δυσάρεστον ἀνάγκην νὰ χωρισθῆτε ἀπὸ τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα σας διὰ νὰ διορθωθῆτε καὶ θεραπεύσητε τὰ κακά σας ἐλαττώματα. Θὰ ἦμαι δὲ πολὺ εὐτυχής, ἐάν ἴδω ὅτι κατώρθωσα νὰ σὰς ἐμπνεύσω τὴν καλὴν ταύτην σκέψιν, καὶ θὰ φροντίσω ἀργότερον νὰ σὰς διηγήθῃ διὰ τῆς Διαπάλασις τῶν Παιδῶν μίαν ἄλλην καλὴν καὶ ἐπίσης ὠφέλιμον ἱστορίαν. Χαίρετε!

Ο ἼΠΠΟΣ

Τοῦ ἵππου, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται, τὸν ὅποιον βλέπετε ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκονογραφίᾳ, ἡ πρώτη πατρίς λέγουσιν ὅτι ὑπᾶρξεν ἡ Ἀραβία. Εὐρίσκειται ὅμως ἐν ἀγρία καταστάσει εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἀμερικῆς ἀκόμη καὶ σήμερον· οἱ δὲ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων, ὅταν θέλωσι νὰ τοὺς συλλάβωσι, τοῖς ῥίπτωσι μακρὸν σχοινίον εἰς τὸ ἄχρον τοῦ ὀποίου ὑπάρχει ἕνα κομμάτι μολύβι, τὸ ὅποιον

Ὁ Ἴππος.

τοὺς βοηθεῖ νὰ περιτυλιχθῶσιν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ζώου.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἵππος εἶναι ζῶον, τὸ ὅποιον εὐκόλως συμφιλιοῦται μὲ τὸν ἄνθρωπον, κατώρθωσαν νὰ τὸν μεταχειρίζονται ὡς ὑπηρετήν διὰ τὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας των, καὶ τὴν σήμερον ὁ ἵππος εἶναι πολύτιμος σύντροφος εἰς ἡμᾶς καὶ ἀκούραστος εἰς τὴν ἐργασίαν.

Ὁ ἵππος εὐρίσκειται παντοῦ, ὅπου κατοικοῦσιν ἄνθρωποι καὶ ὅπου ὑπάρχει χόρτον διὰ νὰ ζῇ.

Ὅταν δὲ εὐρίσκειται ἐν ἀγρία καταστάσει εἶναι ὀλίγον μικρότερος τὸ ἀνάστημα, καὶ ἔχει μεγάλην ταχύτητα εἰς τὸ πρῆξιμον, καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀπὸ τὸν δαμάσκον, τὸν μεταχειρίζονται εἰς τὰ ἵπποδρομικὰ, εἰς τὴν ἵππασίαν, εἰς τὸν στρατὸν, καὶ εἰς πλείστας ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ κεφαλὴ του

εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυρά, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ζωηροὶ καὶ μεγάλοι, ὡς φαίνεται ἐν τῇ εἰκονογραφίᾳ ταύτῃ.

Διακρίνονται διὰ τὴν εὐτρυφίαν των καὶ ἰσχυρὸν οἱ ἵπποι τῆς Νορμανδίας, ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ προπάντων, διακρίπουσιν εἰς τὸ κάλλος καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν οἱ Ἀραβικοὶ, τοὺς ὁποίους ἰδίως μεταχειρίζονται διὰ τὴν ἵππασίαν. Ὁ Ἀραβὸς λατρεῖται σχεδὸν τὸν ἵππον του, καὶ ἐν τῇ σκηνῇ του τὴν μίαν γωνίαν κατέχει ἡ οἰκογένειά του, τὴν δὲ ἄλλην ὁ ἵππος του.

Τὸ ὑπερήφανον καὶ μεγαλοπρεπὲς αὐτὸ ζῶον, δὲν ζῇ πολλὰ ἔτη καθὼς ὁ ἄνθρωπος τὸν ὅποιον ὑπηρετεῖ, ἀλλὰ μόλις 30 ἔτη καὶ εἰς αὐτὸ δὲ τὸ χρονικὸν διάστημα μόλις 10—15 ἔτη δύναται νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Τὸ δῆγμα τοῦ ἵππου ἐπειδὴ εἶνε ἀρκετὰ

διά τούτο ούτε προτίθετο ούτε προτίθεται να κάμῃ ευχέτηται ἐπὶ θεμάτων λαυμένων ὑπὸ ἀνδρῶν εἰδικῶν. Διὰ τὸ ἀπαλλαγῆθαι ὁμοίως τῶν συνεχῶν ἐνοχλήσεων τῆς «Ἐφημ. τῶν Παίδων» ἐκδίδεται ἀπαξ διὰ παντός τῆς πηγᾶς ἐξ ἧν ἤντησε τὰς περι αὐτῆς πεποιθήσεις τῆς, διὰ τὸ ἴδωσι καὶ οἱ ἀναγνώσταί μας κατὰ πόσον εἶνε ὀρθὸς ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς «Ἐφημ. τῶν Παίδων» ὅτι ὑπεπέσαμεν εἰς λάθος.

Ἐν τῇ «Παλιγγενεσίᾳ» τῆς 31 Ἰουλίου 1876 (ἀριθ. 3566) ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἑκτενὲς ἄρθρον περὶ τῶν ἀπηγορευμένων βιβλίων τῶν ἐκδιδομένων ὑπὸ τῆς ἑκτικῆς ἑταιρείας ἣν ὑπηρετεῖ ὁ κ. συντάκτης τῆς «Ἐφημ. τῶν Παίδων», ἐπὶ ἀδρᾷ ἀμυθῆ, ἀισχυρῶς ἀπαρνῆθαι τὰ πάτρια ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου ἀπιστώμεν τὰ ἐξῆς: «Ἡ σύνοδος ἐξ ἀρχῆς τῆς συστάσεως τοῦ βασιλείου ἐν μηνί Ἰουλίῳ 4834 ἔγραψε πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν Γραμματείᾳ ἐπὶ λέξει τὰδε: Πᾶν βιβλίον (θρησκευτικὸν) ἐκδιδομένον ἐν Μεσίτῃ, ἐν Λαυδίῳ καὶ ΑΛΑΧΚΟΥ παρὰ τῶν βιβλικῶν ἑταιριῶν καὶ τῶν ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ, αὐτῶν νὰ μὴ διαδίδηται εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν πρὶν πρότερον θεωρηθῆ καὶ ἐγκριθῆ ὑπὸ τῆς Συνόδου.»— Ἐν δὲ μηνί Ἀπριλίῳ τοῦ ἐπιόντος ἔτους ἀπηγορεύσε διὰ συνδικτικῆς διακηρύξεως τὴν πώλησιν βιβλίων, ὧν τὸ περιεχόμενον ἐθεωρεῖτο ἐναντίον τῶν δογματικῶν, τελετικῶν, ἑρμηνειῶν κτλ. τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.»

Ἡ τότε λοιπὸν σύνοδος περιέλαβεν ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ τῆς ὅσα βιβλία τῆς ἑταιρείας τῆ ἦσαν γνωστά: διὰ τὸ συγκαταλέξῃ ὁμοίως καὶ ὅσα τυχὸν διέλαθον αὐτὴν ἢ ὅσα ἤθελον ἐκδοθῆ εἰς τὸ μέλλον (ἐκ τούτων δὲ εἶνε καὶ ἡ «Ἐφημ. τῶν Παίδων» μάλιστα πρὸ ἐνδεκαετίας ἐκδιδομένη) εἶπε: «Πᾶν βιβλίον ἐκδιδομένον ὑπὸ τῶν βιβλικῶν ἑταιριῶν καὶ τῶν ἀποστόλων αὐτῶν.» Ἡ δὲ Σύνοδος τοῦ 1876 ἐν τῷ ἄρθρῳ ἐκείνῳ τῆς «Παλιγγενεσίας» ὁμολογεῖ ὅτι διὰ τῆς ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου τῆς ὑπ' ἀριθ. 4064,4209 τῆς 10 Ἰουλίου 1876 μόνον ἀνάμνησιν τῆς τότε ἀπαγορεύσεως ἔκαμε· διότι ὁμολογουμένως ἤθελεν ἀντὶ ἐκ τοῦ πίθου τῶν Δαναίδων ἐὰν δι' ἐκάστην φυλλάδα τῶν κερδοσκοπικῶν ἱεραποστολῶν ὠρεῖται νὰ ἐκδίδῃ καὶ ἴδιαν ἀπαγορευτικὴν ἐγκυκλίον.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχη τις μεγαλὴν θρασύτητα ἵνα ἀξίῳ ὅτι ἡ «Ἐφημ. τῶν Παίδων» βὴν εἶνε ἀ-

πηγορευμένη, ἀλλ' ὅτι εἶνε ἴαν ὠφέλιμος καὶ ἀναγκαῖα (ἐκτὸς βεβαίως ἐὰν ἐνοῆ εἰς ἐκτενήρευσιν τῶν ἱεραποστολικῶν καθηκόντων τοῦ συντάκτου τῆς), ἔτι δὲ μεγαλειότεραν θρασύτητα ἵνα διατείνηται ὅτι ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» ὠπέπεσαν εἰς λάθος διακηρύξασα ὅτι ἡ «Ἐφημ. τῶν Παίδων» εἶνε ἀπηγορευμένη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐκπαιδεύσεως, ἀφοῦ εἶνε καὶ ἥλιου φαεινότερον ὅτι ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἀνάγεται εἰς τὴν τάξιν ἐκείνων τῶν βιβλίων ἕτινα περιλαμβάνονται εἰς τὴν λέξιν «πᾶν βιβλίον» τῆς ἀρχικῆς ἐγκυκλίου, ὧς ἐπιδεικνύεται τὸν προσηλυτισμὸν τῶν ἑλληνοπαίδων δι' οὐκ ἀνδραγαθίας μείων. Τούτο δὲ, ἐκτὸς τοῦ αἰσχυρισμοῦ τῆς Μητροπολίτου (ἴδε ἀλλήλογραφίαν τοῦ β' ἀριθ. τῆς Διαπλάσεως) μαρτυρεῖ καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ κ. Ν. Δαμαλάς, ὅστις ἐν τινι αὐτοῦ ἄρθρῳ δημοσιεύθηντι διὰ τῆς «Παλιγγενεσίας» τῆς 5 Ἀυγούστου 1876 ἀποφαίνεται αὐτολεξεί τὰδε περὶ τῆς «Ἐφημ. τῶν Παίδων»: »

«Καὶ ἐν ἀρχῇ τῆ «Ἐφημερίδι τῶν Παίδων» λέγει, ἐράττεται πάσης ἀφορμῆς ἢ προπαγάνδα αὐτῆ νὰ ἐμπαίξῃ καὶ προσβάλλῃ ὑποούτως δογματικῆς συνθέσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ μετὰ ταῦτα ἔχει καὶ τὸ θράσος νὰ ἀξίῳ τὰ ἐξαμβλώματα αὐτῆς ταῦτα νὰ ἐπιβάλλωνται ὡς διδασκτικὰ βιβλία εἰς τοὺς ὀρθοδόξους παιδας! Ὡ τῆς ἀναίδειας!»

Ἰδοὺ δὲ καὶ ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ αἰ συμβουλαεῖ ὁ κ. Δαμαλάς: «Νὰ συσταθῆ διαρκῆς ἐπιτροπὴ ἐκ θεολόγων, ὅπως ὑπάρχη διηνεκῆς ἐλεγχος καὶ προσῶλαξις τῶν ἀθῶων καὶ ἀπέκων ὀρθοδόξων παίδων ἐκ τοῦ δηλητηριώδους τῆς προπαγάνδας τοῦ κτλ.

Τουτέστιν ἐπιάνδυνος λογίζεται ὑπὸ τῶν θεολόγων μὲς ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων»! Ἥτις ἀξίῳ ὅτι εἶνε ὠφέλιμος καὶ ἀναγκαῖα!!

Ἐλπίζομεν ὅτι μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ πρὸ πολλοῦ ἄλλως τε λαυμένου ζητήματος ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» θὰ ἀρῆσῃ ἥσυχον τῆ «Διάπλασιν» εἰς τὴν πορείαν τῆς.

κ. Ε. Γ. Θὰ δημοσιεύθῃ. Καλὸν ἦτο ὁμοίως νὰ σᾶς ἴδωμεν πρὸ τούτου, ἀλλ' οἷον εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀραιρωθῶσι τινά.

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Ἐκτὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους. Τοὺς ἀναδεχομένους ἀπευθυντέον πρὸς τὸ ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων», ὁδὸς Αἰόλου, 23, παρὰ τῆ Ἰεραία Ἑλλάδι.